

L'instant

—Si en aquest moment precís i preciós pogués demanar tan sols un desig, voldria, estimada, parar el temps; que aquest instant d'amor immaculat perdurés per sempre, tan etern com l'eternitat, tan immutable com l'univers.

Sabeu que diuen que mai ningú no escolta? Doncs aquell dia, ves per on, hi havia algú escoltant. Algú amb prou poder per concedir desitjos però prou curt de mires per a no saber distingir la poesia de la literalitat. I d'un cop de destí, de màgia o de mala sort, aquell demiürg capritxós va fer realitat la meva petició i el temps es va congelar de cop i per sempre. Tots els rellotges del món es van aturar a la vegada, totes les pel·lícules es van posar en pausa, cada un dels astres i cada una de les cèl·lules es van paraitzar simultàniament. L'univers es va fossilitzar. No haureu sentit mai un silenci tan eixordador fins que la quietud absoluta us envaeixi.

Un podria imaginar-se que en una detenció sobtada de l'esdevenir temporal la consciència també es detindria, com la resta d'àtoms i partícules que obeeixen els preceptes de la física. Al cap i a la fi, no som més que molècules conglomerades en cadenes de proteïnes i ADN i els nostres pensaments són una successió desendreçada de reaccions químiques bàsiques que haurien d'obeir els manaments de l'entropia. Doncs tampoc. Plena consciència. Porto aquí palplantat com un estaquirot des de no sé quan —de segur han passat mil·lennis—, i el meu cervell no s'ha parat a descansar ni un sol segon. Segles i segles de consciència ininterrompuda en un univers immòbil. Per algun motiu tampoc no m'és possible dormir i haig de suportar, despert,

aquest horitzó infinit. La bogeria fa eons que va erosionar cada tret de la meva personalitat fins a convertir-me en una simple closca buida.

El meu cor no batega, els meus pulmons no poden inspirar aquest oxigen sòlid que m'envolta. No puc posar fi a aquest malson. No puc morir, però tampoc no visc. Però sento. Sento moltíssimes coses. Totes desagradables.

Sento el dolor. No soc capaç d'envellir. Tampoc era jo un home jove quan em vaig petrificar, i l'eternitat no li fa gaire bé als meus genolls que es queixen des d'aleshores d'un dolor agut que mai no acaba. Sento com les ganes d'orinar es concentren a la meva bufeta. Les recordo, a l'inici, llunyanes i subtils. I sé que no poden haver augmentat realment, però la sensació se m'ha anat destil·lant al ventre i ara la incomoditat és insuportable. Sento, a les entranyes l'entrepà de tonyina a mig digerir que havia esmorzat aquell matí fa tant de temps que soc incapaç de recordar el seu gust. I la picor de l'esquena! Ah!, mentre declamava aquell munt de bajanades, sobre l'amor etern, amb la mà dreta em dirigia a gratar-me l'omòplat esquerre. I lluià amb aquesta postura tan incòmoda i antinatural quan l'espai-temps va decidir paralitzar-se per sempre, sense poder arribar mai a saciar aquella pruija que cou a l'esquena com els remordiments dels camins no recorreguts i els petons deixats de fer.

I tot plegat provocat per un desig tan ridícul i tan poc inspirat. *“En aquest moment precis i preciós...”* Quin sòmines! Quina vergonya! Estic condemnat per la meva pròpia cursileria a viure

petrificat en el temps, maleït a pensar, sentir i odiar infinitament. Reconec la pompositat i l'absoluta manca d'originalitat en la meua declaració d'amor. Però què voleu? Sigueu comprensius amb aquest pedant inútil, que aleshores em trobava jo sota els efectes narcòtics de l'enamorament i no tocava ni quarts ni hores. No va durar gaire la passió.

Davant meu, roman immòbil, en la mateixa postura encarcerada, amb la mateixa cara d'àngel petrificat, l'estàtua de qui un dia havia estat el fruit de la meua obsessió; aquella a la que, amb molt poca traça, vaig declarar un amor etern que pocs dies més tard va resultar no ser tan etern. El temps (o la seva absència) ho relativitza tot. I allò que un dia havia considerat com a bell, rar, meravellós i pur, va convertir-se, primer en avorrit i repetitiu; més tard en vulgar i desagradable. Ara, la sola contemplació d'aquells trets horribles i perfectes, d'aquella pell blanca i delicada de porcellana flonja, d'aquells cabells llarguíssims i salvatges com tentacles de foc repulsius, em provoquen la més gran de les repugnàncies i em regiren un estómac que no és capaç de regirar-se perquè és tan immutable com la resta. Fa tant de temps que la contemplo, obligat per cadena perpètua a mirar-la fixament, incapaç d'apartar els ulls o de tancar les parpelles, que conec a la perfecció cada centímetre de la seva pell, cada inflexió de la seva anatomia, cada detall del seu rostre que un dia havia cregut immaculat. Cada petit defecte, abans imperceptible, s'ha multiplicat sota el microscopi d'un milió d'augment de la plena atenció. Les subtils arrugues a les comissures han esdevingut falles tectòniques; els porus insignificants, en forats negres de pus i maldat; aquella dent incisiva graciosament torta en la més horrible de les malformacions; un pèl sediciós a sobre el llavi, una piga al coll amb pinta cancerosa, un excés de maquillatge, pell morta

i resseca a la zona de l'anell... Tot el que abans em semblava delicat i encisador ara és monstruós, i repulsiu.

I hi parlo. Què haig de fer? No em dona el destí gaire més opció. Hi parlo. No fonèticament, és clar, això ja és impossible, però tracto de comunicar-m'hi telepàticament. Fantasiejo que ella també hagi conservat la consciència i sota tota aquella façana de tòtila vaporosa que és la seva fotografia immòbil, ella pateix la mateixa maledicció que jo. I l'insult ple de verí i de rancúnia:

—Ets lletgíssima, filla de puta. T'odio. No et suporto. Quina pudor que fots!

Gaudeixo amb la il·lusió que ella viu el mateix infern que jo i que pot sentir, a través de l'èter del buit, el meu odi reconcentrat. Només aquesta petita espurna d'esperança sàdica m'ajuda a suportar l'avorriment insondable de l'eternitat. Però si és capaç d'escoltar-me, si hi ha algú viu darrere d'aquella màscara impassible, no en tinc ni mostra ni resposta que no sigui la més asfixiant de les buidors. Desitjaria amb totes les meves ganes poder comunicar-me amb ella extrasensorialment i poder demostrar-li tot el meu rebuig. Però, per descomptat, aquella divinitat malparida que em va concedir el primer desig, no sembla que ara tingui ganes d'escoltar-me aquest segon.

Donaria el que fos per la ceguera o per la mort. Vendria la meva família que fa tant de temps que no veig que ja ni recordo. Tots els meus béns més preuats són insignificants al costat de l'ansia que tinc perquè s'acabi aquest patiment etern.

Fa cinc minuts que estem casats i ja me'n penedeixo tant... Si pogués demanar un desig...